

SKLEP PREDSEDNIKA SODIŠČA PRVE STOPNJE

z dne 10. novembra 2004*

V zadevi T-316/04 R,

Wam SpA, s sedežem v Cavezzo di Modena (Italija), ki jo zastopa E. Giliani, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopata V. Di Bucci in E. Righini, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourg,

tožena stranka,

katere predmet je predlog za odlog izvršitve odločbe Komisije z dne 19. maja 2004 (C(2004) 1812 konč.) o državni pomoči C 4/2003 (ex NN 102/2002),

* Jezik postopka: italijanščina.

PRESEDNIK SODIŠČA PRVE STOPNJE EVROPSKIH SKUPNOSTI

izdaja naslednji

Sklep

Dejansko stanje in postopek

- 1 Komisija je 19. maja 2004 sprejela odločbo C(2004) 1812 konč. v zvezi z državno pomočjo C 4/2003 (ex NN 102/2002), ki jo je Italijanska republika dodelila tožeči stranki (v nadaljevanju: sporna odločba).

- 2 V sporni odločbi Komisija ugotavlja, da je tožeča stranka v letih 1995 in 2000 na podlagi italijanskega zakona št. 394/81 z dne 29. junija 1981, ki pospešuje prodor italijanskih podjetij na tržišča držav zunaj Evropske skupnosti, prejela dve pomoči znižano obrestno mero (v nadaljevanju: zadevni pomoči).

- 3 V 1. členu sporne odločbe je navedeno, da spadata zadevni pomoči na področje uporabe člena 87(1) ES, da Komisija o njima ni bila obveščena v skladu s členom 88(3) ES in da nista zakoniti.

- 4 Člen 2 sporne odločbe posledično določa vračilo zneska 48.054,41 eura z obrestmi, ki začnejo teči 24. aprila 1996, in zneska 104.930,65 eura z obrestmi, ki začnejo teči od dneva izdaje te odločbe.

- 5 Tožeča stranka je na podlagi člena 230 ES vložila tožbo za razglasitev ničnosti sporne odločbe, ki je v sodno tajništvo Sodišča prve stopnje prispela 2. avgusta 2004.

- 6 Z ločeno vlogo, ki je prispela v sodno tajništvo Sodišča prve stopnje 30. septembra 2004, je tožeča stranka na podlagi člena 242 ES ter člena 104 in naslednjih Poslovnika Sodišča prve stopnje vložila predlog za izdajo začasne odredbe, s katerim želi doseči odlog izvršitve sporne odločbe. Tožeča stranka tudi zahteva, da se Komisiji naloži plačilo stroškov.

- 7 Komisija je podala pisna stališča o predlogu za izdajo začasne odredbe 14. oktobra 2004, to je v roku, ki ji je bil določen na podlagi člena 105(1) Poslovnika. Komisija zahteva, da se predlog za odlog izvršitve zavrne in da se tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravno stanje

- 8 Na podlagi povezanih določb členov 242 ES in 243 ES ter člena 225(1) ES lahko Sodišče, če oceni, da to zahtevajo okoliščine, odloži izvršitev izpodbijane odločbe ali izda potrebne začasne ukrepe.

- 9 Člen 104(2) Poslovnika določa, da morajo biti v predlogih za izdajo začasnih ukrepov natančno navedeni predmet spora, okoliščine, iz katerih izhaja nujnost, ter dejanski in pravni razlogi, ki na prvi pogled (*fumus boni juris*) izkazujejo utemeljenost predlaganih začasnih odredb. Ti pogoji so kumulativni, tako da se predlogi začasne odredbe zavrnejo takoj, ko eden od pogojev ni izpolnjen (sklep predsednika Sodišča z dne 14. oktobra 1996 v zadevi SCK in FNK proti Komisiji, C-268/96 P(R), Recueil, str. I-4971, točka 30). Poleg tega pa sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, glede na okoliščine primera pretehta zadevne interese (sklep predsednika Sodišča z dne 29. junija 1999 v zadevi Italija proti Komisiji, C-107/99 R, Recueil, str. I-4011, točka 59).
- 10 Zahtevane odredbe pa morajo biti poleg tegačasne v tem smislu, da ne prejudicirajo pravnih in dejanskih vprašanj spora ter da vnaprej ne izničijo posledic odločbe, ki se kasneje izda v postopku v glavni stvari (sklep predsednika Sodišča z dne 19. julija 1995 v zadevi Komisija proti Atlantic Container Line in drugi C-149/95 P, P(R), Recueil, str. I-2165, točka 22).
- 11 Poleg tega ima sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, v celotnem postopku široka pooblastila za presojo in lahko glede na posebnosti primera svobodno določi način, s katerim se morajo različni pogoji preverjati, pa tudi vrstni red preverjanja, saj mu nobena pravna določba Skupnosti ne nalaga nobenega vnaprej določenega načina analize za presojo potrebe, da se odloči začasno (zgoraj navedeni sklep Komisija proti Atlantic Container Line in drugi, točka 23).
- 12 Glede na elemente iz spisa sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, ocenjuje, da ima na voljo vse elemente, ki so potrebni, da odloči o tem predlogu začasne odredbe, tako da predhodno ustno zaslišanje strank ni potrebno.

Trditve strank

- 13 Tožeča stranka navaja, da so v tej zadevi izpolnjeni vsi pogoji za izdajo zahtevanih začasnih odredb.
- 14 Da bi dokazala, da je pogoj *fumus boni juris* izpolnjen, se tožeča stranka sklicuje na enajst tožbenih razlogov, navedenih v tožbi v postopku v glavni stvari, ki so navedeni tudi v predlogu za izdajo začasne odredbe. Tožbeni razlogi izhajajo iz kršitev več splošnih načel prava Skupnosti in členov 87, 88 in 253 Pogodbe ES ter člena 2(b) Uredbe Komisije z dne 12. januarja 2001 o uporabi členov 87 in 88 Pogodbe ES glede pomoči *de minimis* (UL L 10, str. 30). Tožeča stranka prilaga predlogu več dokumentov in predlogov za zaslišanje prič, ki se nanašajo na *fumus boni juris* in zlasti na vprašanje o tem, ali sta bili državni pomoči, ki ju je ugotovila Komisija, takšni, da sta vplivali na konkurenco.
- 15 Glede pogoja nujnosti tožeča stranka zatrjuje, da bi izvršitev sporne odločbe privedla do nezmožnosti vrnitve v prejšnje stanje, kar bi povzročilo nepopravljivo škodo. V zvezi s tem navaja tožeča stranka štiri razloge za nujnost.
- 16 Prvič, izvršitev sporne odločbe bi privedla do neuporabe zakona št. 394/81, kar bi imelo za posledico prekinitve financiranja, ki je namenjeno za pospeševanje prodora italijanskih podjetij v tretje države, tako da bi se italijanske investicije v te trge zmanjšale, relativni položaj italijanskih podjetij na teh trgih, vključno s položajem tožeče stranke, pa bi se poslabšal.

- 17 Drugič, tožeča stranka navaja, da bi izvršitev sporne odločbe Italijansko republiko obvezala k vložitvi tožbe za vračilo subvencij, ki jih je podelila od dneva začetka veljavnosti zakona št. 394/81 oziroma od leta 1981, kar bi povzročilo škodo vsem podjetjem upravičencem, nepovrnljivo spremenilo gospodarsko ravnotežje ter povzročilo vzdušje negotovosti in nezaupanja med podjetji v Italiji.
- 18 Tretjič, tožeča stranka zatrjuje, da bi izvršitev sporne odločbe privedla do ničnosti pogodb o financiranju, ki jo zadevajo, in jo obvezala k takojšnji vrnitvi 1.480.000 eurov, kar bi ogrozilo njen obstoj. To velja tudi za pogodbe, sklenjene z drugimi podjetji, kar bi tem podjetjem in tudi nacionalnemu gospodarstvu povzročilo nepopravljivo škodo.
- 19 Četrtrič, tožeča stranka dodaja, da bi lahko italijanski zakonodajalec z novimi predpisi ponovno urejal olajšave pri financiranju, predvidene po trenutno veljavni ureditvi, tako da tožeča stranka ne bi več mogla obnoviti zadevnih pomoči, če bi Sodišče prve stopnje razglasilo ničnost sporne odločbe.
- 20 Glede tehtanja interesov v tej zadevi tožeča stranka meni, da bi odlog izvršitve sporne odločbe pomenil najbolj uravnoteženo rešitev, ker bi takojšnja izvršitev odločbe povzročila veliko in nepopravljivo škodo ne le tožeči stranki, ampak tudi italijanskemu in evropskemu gospodarstvu, medtem ko odlog izvršitve pri zavrnitvi tožbe v postopku v glavni stvari ne bi vplival na učinkovitost sporne odločbe.
- 21 Komisija ne predstavlja nobenih stališč glede argumentov tožeče stranke o pogoju v zvezi s *fumus boni iuris*, ker meni, da predlog v vsakem primeru ni utemeljen glede nujnosti in ravnotežja interesov.

- 22 V tem smislu Komisija poudarja, da tožeča stranka ni navedla nobenega dokaza za ugotovitev nujnosti zahtevanih začasnih odredb. Po mnenju Komisije noben argument o domnevni škodi, ki bi jo utrpeli italijansko gospodarstvo in italijanska podjetja sploh, ne ustreza za dokazovanje nujnosti v zvezi z interesi tožeče stranke, kar se zahteva po ustaljeni sodni praksi. Tožeča stranka naj ne bi dokazala, da lahko škoda, na katero se sklicuje, ogrozi njen obstoj na trgu. V vsakem primeru naj bi bila omenjena škoda popolnoma hipotetična in naj ne bi bila podprta z nobenim dokazom.
- 23 Glede ravnotežja interesov Komisija meni, da ni sporno, da se to nagiba v njeno korist, ker je domnevna škoda popolnoma hipotetična, po ustaljeni sodni praksi pa interes Skupnosti za izvršitev odločbe prevlada nad interesom prejemnika pomoči.
- 24 Komisija na koncu tudi poudarja, da predlogi tožeče stranke za zaslišanje prič niso ustrezni, ker se v ničemer ne nanašajo na pogoj v zvezi z nujnostjo ali ravnotežjem interesov.

Ocena sodnika, pristojnega za izdajo začasne odredbe

- 25 Sodnik, pristojen za izdajo začasne odredbe, ocenjuje, da je treba v tej zadevi najprej preveriti pogoj v zvezi z nujnostjo.
- 26 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je treba nujnost predloga za izdajo začasne odredbe oceniti glede na potrebo, da se začasno odloča zato, da stranki, ki

predlaga začasno odredbo, ne bi bila povzročena velika in nepopravljiva škoda. Predlagatelj je tisti, ki mora predložiti dokaz, da naj ne bi mogel čakati na izid postopka v glavni stvari, ne da bi utrpel takšno škodo (glej sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 3. decembra 2002 v zadevi Neue Erba Lautex proti Komisiji, Recueil, T-181/02 R, str. II-5081, točka 82 in navedena sodna praksa).

- 27 Grožnje škode ni treba dokazati z absolutno gotovostjo, temveč zadostuje, zlasti ko je nastanek škode odvisen od nastopa več dejavnikov skupaj, da se jo da z dovolj veliko verjetnostjo predvideti. Kljub temu pa je tožeča stranka dolžna dokazati dejstva, za katera se šteje, da utemeljujejo možnost velike in nepopravljive škode (glej sklep predsednika Sodišča z dne 12. oktobra 2000 v zadevi Grčija proti Komisiji, C-278/00 R, Recueil, str. I-8787, točka 15, zgoraj navedeni sklep Neue Erba proti Komisiji, točka 83 in navedena sodna praksa).
- 28 Poleg tega pa mora tožeča stranka v skladu z ustaljeno sodno prakso, da bi dokazala, da je pogoj glede nujnosti izpolnjen, dokazati, da so odlog izvršitve ali druge zahtevane začasne odredbe potrebne za zaščito njenih interesov (glej v tem smislu sklep predsednika Sodišča z dne 4. maja 1964 v zadevi Ley proti Komisiji EGS, 12/64 R, Recueil, str. 175). Nasprotno pa se tožeča stranka, da bi dokazala nujnost, ne sme sklicevati na poseganje v interes, ki ni oseben, kot npr. na poseganje v splošni interes ali pravice tretjega, ali posameznika ali države (glej v tem smislu sklep predsednika Sodišča z dne 6. maja 1988 v zadevi Union des producteurs de cèdrats de Crète proti Komisiji, 112/88 R, Recueil, str. 2597, točka 20, in sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 30. julija 1999 v zadevi Pfizer Animal Health proti Svetu, T-13/99 R, Recueil, str. II-1961, točka 136). Ti interesi se lahko v tem primeru upoštevajo le, ko se preverja tehtanje zadevnih interesov (zgoraj navedeni sklep Pfizer Animal Health proti Svetu, točka 136).

- 29 Končno pa je treba pripomniti, da čeprav velja, da se, razen v izjemnih okoliščinah, finančna škoda ne sme šteti kot nepopravljiva ali težko popravljiva, saj je lahko naknadno finančno kompenzirana, velja tudi, da je začasna odredba upravičena, če se pokaže, da bi se tožeča stranka brez te odredbe znašla v položaju, ki bi lahko ogrozil njen obstoj ali nepopravljivo spremenil njen položaj na trgu pred izdajo odločbe, s katero se zaključi postopek v glavni stvari (zgoraj navedeni sklep Neue Erba Lautex proti Komisiji, točka 84, sklepa predsednika Sodišča prve stopnje z dne 20. julija 2000 v zadevi Esedra proti Komisiji, T-169/00 R, Recueil, str. II-2951, točka 45, in z dne 27. julija 2004 v zadevi TQ3 Travel Solutions Belgium proti Komisiji, T-148/04 R, ZOdl str. II-3027, točka 46).
- 30 Treba je torej preveriti, ali je tožeča stranka dovolj dobro pravno utemeljila dejstvo, da bi lahko izvršitev sporne odločbe toliko škodovala njenim interesom, da bi ogrozila njen obstoj ali nepovrnljivo spremenila njen položaj na trgu pred izdajo odločbe Sodišča prve stopnje o tožbi v postopku v glavni stvari.
- 31 V zvezi s tem je treba poudariti, da tožeča stranka ni predložila nobenega dokaza, ki bi lahko privedel sodnika, ki je pristojen za izdajo začasne odredbe, do takšnega sklepa. Nasprotno, treba je poudariti, da so utemeljitve v zvezi z nujnostjo, ki jih tožeča stranka navaja v predlogu za začasno odredbo, splošne in hipotetične ter niso podprte s potrebnimi dokazi.
- 32 Glede trditev tožeče stranke glede posledic neupoštevanja zakona št. 394/81 za italijanska podjetja ter italijansko in evropsko gospodarstvo – namreč prenehanja financiranja, razveljavitve vseh pogodb o financiranju, sklenjenih na podlagi tega zakona, in tožb za vračilo subvencij, dodeljenih v preteklosti – je treba poudariti, da so te trditve, poleg dejstva, da neposredno ne zadevajo tožeče stranke in zato niso

ustrezne za preverjanje pogojev v zvezi z nujnostjo, popolnoma hipotetične in niso podprte z nobenim dokazom. Nasprotno, kot pravilno poudarja Komisija, sporna odločba v točki 125 izrecno navaja, da „ne prejudicira skladnosti nacionalnega okvira, ki ga določa zakon št. 394/81“.

- 33 Treba pa je tudi poudariti, da je v nasprotju s tem, kar domnevno trdi tožeča stranka, poseganje v interese oseb, ki se štejejo kot prejemniki državnih pomoči, ki niso združljive s skupnim trgom, neločljiva sestavina vsake odločbe, s katero Komisija zahteva vračilo takšnih pomoči, in se ne more šteti, da samo po sebi povzroča velik in nepopravljivo škodo, ne da bi se dejansko presodila velikost in nepopravljivost posamične škode v vsakem posameznem primeru (zgoraj navedeni sklep Grčija proti Komisiji, točka 21).
- 34 Glede dejanskih učinkov, ki bi jo imela izvršitev sporne odločbe na položaj tožeče stranke, je treba ugotoviti, da se tožeča stranka omejuje na navedbe o nepovrnjivi spremembi gospodarskega ravnotežja in nepopravljivi škodi za položaj italijanskih podjetij, med njimi tudi za svoje podjetje, ne da bi pri tem sploh poskušala predložiti dokaz za svoje navedbe.
- 35 Poleg tega pa je glede trditve tožeče stranke o tem, da bi izvršitev sporne odločbe povzročila ničnost pogodb o financiranju in obvezala tožečo stranko na plačilo zneska 1.480.000 eurov – kar Komisija prereka, ko poudarja, da navedeni znesek ne ustreza temu, kar se predvideva v odločbi, ki nalaga le vračilo zneskov 48.054,41 eura

in 104.930,65 eura z obrestmi –, treba zaključiti, da tožeča stranka trditve navaja na splošno, ne da bi poskušala dokazati resničnost te trditve niti da bi bilo plačilo tega zneska takšno, da bi lahko ogrozilo njen obstoj.

- 36 Končno pa je tudi četrta trditev tožeče stranke o možnosti, da bi Italijanska republika v prihodnosti spremenila sistem pomoči, po katerem je bila tožeči stranki dodeljena pomoč, tako da ta pri ničnosti odločbe zadevnih pomoči ne bi mogla ponovno pridobiti, hipotetična in ni podprta z nobenimi dokazi. Sicer pa bi imela tožeča stranka, kot poudarja Komisija, tudi v tem primeru možnost vložiti naknadne tožbe proti Italijanski republiki ali proti Komisiji, vendar pa tožeča stranka ne navaja nobene utemeljitve, ki bi pokazala, da naj ne bi imela možnosti za vložitev tožb za zaščito svojih interesov.
- 37 Glede na zgoraj navedeno, pri čemer tožeča stranka sploh ni utemeljila trditev glede velike in nepopravljive škode, ki bi nastala zaradi izvršitve sporne odločbe, je treba zaključiti, da tožeča stranka ni uspela dokazati, da bo utrpela veliko in nepopravljivo škodo, če se odlog izvršitve sporne odločbe ne odobri.
- 38 Iz tega izhaja, da pogoj za nujnost predloga za odlog izvršitve ni dokazan v pravno zadostni meri. Zato se predlog za izdajo začasnih odredb zavrne, ne da bi bilo treba preveriti, ali so izpolnjeni drugi pogoji za izdajo začasnih odredb.

Iz teh razlogov je

PRESEDNIK SODIŠČA PRVE STOPNJE

sprejel sklep

- 1. Predlog za izdajo začasne odredbe se zavrne.**

- 2. Odločitev o stroških se pridrži.**

V Luxembourggu, 10. novembra 2004.

Sodni tajnik

H. Jung

Predsednik

B. Vesterdorf